

se umirilo tudi njeno srce, ki je bilo še razburkano, in da bi nastala v njej tišina. Zadnje zvezde ozvezdij so spustile svoje grozde malo niže na puščavsko obzorje in nepremično obstale. Tedaj je začela Janino z nevzdržno milino zalivati voda noči, potopila je mraz, se polagoma vzdignila iz mračnega središča njenega bitja in v nepretrogoma sledečih si valovih priklopela prav do njenih ust, polnih ječanja. Trenutek zatem se je zgrudila na mrzlo zemljo in vse nebo se je razpenjalo nad njo.

Ko se je Janine vrnila, enako previdno kot prej, Marcel ni bil zbujen. Ko pa je legla, je zagodrnjal, in nekaj trenutkov nato se je naglo vzdignil. Rekel je nekaj in ona ni razumela, kaj govori. Vstal je, prižgal luč, da jo je udarilo kot zaušnica v obraz. Zibaje se je odkorakal k umivalniku in dolgo pil iz steklenice s slatino, ki je bila tam. Ravno je hotel spet smukniti pod odejo, ko je obstal s kolenom na postelji in se zagledal vanjo, ne da bi razumel. Jokala se je, solze so ji lile, ni se mogla zadržati. »Nič ni, dragi moj,« je govorila, »nič ni.«

Prevedel Janez Gradišnik

IZ ZBIRKE OGRLICA

Ludvik Mrzel

KO STEKLEN OKRASEK

Ko steklen okrasek si
na prazničnem drevescu:
bleščeča, če luč pade nate,
krhka sama od sebe.

O, ne bom sence metal nate,
nikdar ne stopim medte in luč.
Še rahlo se te ne dotaknem.

Vem, kaj mi ostane v rokah:
oster prah.

RUTE

Skozi okno gledam iz krčme na cesto.
O, kako sam, kako sam živim!

Štiri žene gredo mimo.
V dveh parih, drug za drugim.
To se s pogreba vračajo —
gredo, govore med seboj.
Pokopali so ga.
Toliko besed je ostalo za njim —
o njem, o vdovi, o nečakih.
Gredo, govore med seboj.

Vse imajo rute zavezane pod brado.
Le kaj so te rute obvezale,
kaj tem ženam sije iz obrazov in oči?
Kaj ni življenje za njimi?
Kaj niso s pokopanim nekaj sebe pokopale?
Kaj iz okvira teh rut ne sije
razočaranje, odpoved?

In tako te žene mimo okna po cesti gredo.
S pogreba gredo — tako daleč so, tako same in zapuščene so,
da jim je pogreb uteha in počitek.

Samo od kod meni te rute?
Zakaj so meni te rute tako vznemirile srce?

In se tebe spomnim, draga.
Prav taka ruta —
samo, zdi se mi, tisočkrat lepša —
obdeva tvoj obraz.
V takšnem okviru sem zdavnaj nekoč srečal
tvoj pogled, tvoj nasmeh.
Zdaj lahko grem skozi življenje.
Zmerom bom kje srečal ruto, zavezano pod brado,
da me v srcu zapeče spomin.

TRIJE VRABCI

Stara jablana v vrtu
steza gole, krivenčaste veje
v sivi, pusti predzimski dan.

Zaziblje se vejica v vrhu.
Vravec je sedel nanjo ...
pa drugi ... in tretji.
Sedli so, veja se maje pod njimi,
sedijo vsaksebi.
Ni še tako pozen čas, da bi se stiskali skupaj.
Tiho, brez čivka, brez besede med seboj.
Domenek je bil vendar med njimi —
drug za drugim so prileteli —
zda j brez pogovora čepijo tam.
Kaj ničesar ni, vrednega besede?
Kaj razmisleka ne zasluži vsaj jutrišnji dan?

Vrabci pa nič.
Tuja jim je misel,
spoznanje jim je neznano.
Le slutnja, zrasla v izkušnji davnih rodov,
v njihovih srčecih ve:
zima je pred durmi, sneg bo in mraz.
In samo skrb iz slutnje in strah.
A o slutnjah se med spodobnimi ljudmi ne govori.
Zato čepe tam vsaksebi in molče.

O, kako dolgo, kako na veke bi od groze molčali,
če bi jim v drobnih možganih lahko vzniknila misel.
Misel, recimo, o atomih, o ljudeh.

HUMUS

Ko meglice v jutranjem vetru čez grebene vrhov,
tako je moje življenje šlo mimo življenja.
Humus, neposejan in nepočet.

Otroške sanje, lakota in žeja in sla!
Kdo mi jih je tešil,
kaj se je spolnilo od vsega?
Nekoč so se vrata v vedrih upih
odpirala pred menoj,
zdaj temne zarje visijo nad mojimi večeri.
Nič se ni zgodilo z menoj.
Ostal sem humus, neposejan in nepožet.

POSLEJ SE TI ODREKAM

Poslej
se ti odrekam, sreča,
dekle zgubljeno, ulici naprodaj.
O, ko bi vedel prej,
kar zdaj vem —
nikoli ne bi dal,
da sedeš mi v naročje,
hotnica brez vesti in brez kesanja!
Ko se ti zahoče,
vstaneš in brez slovesa greš.
Človeka pa le kri
v sencih ščemi —
in v srcu — trn.

Hotnica brez vesti in brez kesanja!
Kdo je tako iz uma, da te išče?
Sama zmerom čakaš v mraku,
prežeče gledaš spod kostanja
tja v plinske luči na asfaltnem tlaku.
Naj se napravim samo, praviš,
že pride kdo, ki je v resnici sam.
In pride res — ne kod
ne kam.
Dober večer,
gospod.
In dver
mu odpreš v svoj hram
in nedrja odgrneš in ležišče.
A ko od tebe gre.

še sam ne ve,
kako mu kdo
v trenutku blažene prevare je lahko
še več pobral,
ko je kdaj premogel sam.

O, nisem te iskal.
Zmerom si prihajala
sama in odhajala.
Jaz sem ostajal sam.
Ne hodi zdaj več trkat na duri mi srea!
A če bi še kdaj prišla,
vedi, da nisem
več tam.
Tablica z napisom visi
na durih mojega srca,
ki ga poštarji v mednarodnem jeziku
pišejo k naslovom neodddanih pisem:
PARTI.

SMRTNE BLODNJE

(Odlomek iz drame »Balada o poročniku in Marjutki«)

Bratko Kreft

Spominu B. A. Lavrenjeva

Sredi noči na samotnem otoku Kelmes Barsu. Kirgizi pravijo, da to pomeni »Človekova poguba«. Ribji kozolec, kamor sta se za-tekla Poročnik in Marjutka. Veter. Morje tiho šumi. Glasovi, ki jim nihče ne ve, od kod in kam. Vstajajo iz morja in z vetrom hité, se spet vračajo in izgublajo v hladno noč.

Nisi, kar misliš, da si!
Kdaj boš, kar bi rad bil?
Svetovi luči in temè
čumijo v tvoji sli!
Živeti! Uživati! Sanjati!
Večna preža na življenje in smrt.

Zdaj nič si,
zdaj drobec veselja,